

ROSEWOODSKÁ KRONIKA

The central illustration features the silhouettes of a princess and a prince standing back-to-back. The princess on the left wears a crown, and the prince on the right has a star in his hair. Their silhouettes are filled with a vibrant, multi-layered pattern: the top half shows a starry night sky with galaxies, while the bottom half depicts a detailed cityscape with skyscrapers and streetlights. The overall color palette transitions from deep blue at the top to rich purple and magenta at the bottom. Small, dark purple petals or leaves are scattered around the figures. The title 'Stratená, PRINCEZNÁ' is written in a large, elegant white script, with 'PRINCEZNÁ' in a bold, sans-serif font.

Stratená, PRINCEZNÁ

CONNIE GLYNN

známa ako
Noodlerella

Rosewoodska kronika

Stratená princezná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Connie Glynn

Rosewoodska kronika 3 - Stratená princezná – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Stratená, PRINCEZNÁ

ROSEWOODSKÁ
KRONIKA

Stratená, PRINCEZNÁ

CONNIE GLYNN

známa ako
Noodlerella

COO
BOO

Originally published in the English language by Penguin Random House UK
under the title *The Rosewood Chronicles – The Lost Princess*
Copyright © Connie Glynn 2019
Translation © Petra Kýšková 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1630-7
ISBN e-knihy 978-80-566-1704-5 (1. zverejnenie, 2020)

*Túto knihu venujem kryse,
ktorá žije v kroví za mojím domom.
(Volá sa Zooms.)*

~ Prológ ~

Emelii spadlo niečo do oka – smietka, ktorá mohla za to, že líca mala mokré od slz. Potiahla nosom, utrela si tvár a bolo jej úplne jedno, že si rozmazala maskaru a vyzerá ako panda. V poslednom čase jej bolo viac-menej všetko úplne jedno.

„Emelia, *bella!* Si v poriadku?“ prihovorila sa jej matka. Emeliini rodičia sedeli vedľa seba na módnej talianskej pohovke, ale otec sa ani nenamáhal zdvihnúť zrak od knihy.

Prešiel takmer rok odvtedy, čo sa Emeliin život obrátil naruby.

„Som v pohode, mami,“ odvetila milým hlasom. Jej ľavé oko so šmuhou od maskary vyzeralo ako prázdna očná jamka kostlivca. „Len mi niečo spadlo do oka.“

Pred rokom Emeliu uniesli – spolu s Percivalom Butterom, nepočujúcim synom Richarda Buttera, majiteľa Butterovej spoločnosti a najväčšieho konkurenta jej otca, ktorý vlastnil cukrársku firmu Hubbub. Zo zajatia si nepamätali vôbec nič, ale keď ich našli, obaja boli v poriadku, nemali žiadne zranenia ani iné následky na fyzickom alebo psychickom zdraví. Zostávala jediná otázka...

„Emelia, myslím, že by si mala ísť už spať. Zajtra ráno máš atletický tréning,“ ozval sa pán Malouf, obrátil stránku v knihe a ani sa na ňu nepozrel.

„Veď ešte nie je tma,“ zaprotetovala, keď sa pozrela von oknom.

„Povedal som, že máš ísť spať!“ zopakoval zlovestným, despotickým tónom, ktorý nepripúšťal ďalšie protesty.

Odolala pokušeniu zazrieť naňho, pretože vedela, že by sa to skončilo hádkou, ktorú aj tak nemala šancu vyhrať. Z pozláteneho konferenčného stolíka schmatla tréningový plán a vybehla po mramorovom schodisku do svojej izby. Celú cestu bojovala s túžbou tresknúť za sebou dverami a poriadne zarevať.

Keď ju otec tak drsne vyrušil, práve rozmýšľala nad jedinou nezodpovedanou otázkou: *Prečo je taký sklamaný, keď som sa vrátila živá a zdravá?*

Odkedy bola naspäť doma, správal sa k nej veľmi odmerane. Spočiatku ju sledoval ako jastrab, akoby od nej niečo očakával. Netušila, čo by to mohlo byť, ani na nič neprišla. Namiesto toho videla, ako sa jeho nádej postupne menila na sklamanie, ktoré vyústilo až do chladného pohrdania.

Dosť ju to znepokojovalo. Chcela mu urobiť radosť, a tak sa začala venovať každému možnému koníčku. Jeho však nepotešilo vôbec nič.

Emelia si opatrne rozviazala biely hidžáb, poskladala ho a odložila do skrine, kde mala aj ostatné. Ležali tam vystavené vo všetkých možných farbách, ale tento biely mala odjakživa najradšej. Cítila sa v ňom elegantne, ako priamy človek. Úhľadne zakrýval jej neposlušné vlasy a menil ju na niekoho, koho bolo treba brať vážne. Rozhodla sa, že urobí všetko pre to, aby sa rovnako cítila aj vo svojom vnútri. Keď si uvedomila realitu, plná zlosti sa zhlboka nadýchla a výdychom zo seba uvoľnila všetok hnev a bolesť.

Zamyslela sa nad tým, čo vedela. Percival Butter bol pred niekoľkými mesiacmi hospitalizovaný. Dôvodom boli následky nevydareného pokusu o únos princeznej z Maradovy, ktorého páchatelom bola tajomná skupina Leviatanov.

Kľakla si na zem a natiahla sa hlboko pod svoju posteľ s baldachýnom. Vytiahla odtiaľ nenápadnú drevenú škatuľu a otvorila ju. Vnútri ležala kôpka poskladaných novinových výstrižkov, ktoré obsahovali všetko, čo sa jej podarilo nájsť o Leviatanoch, Percym aj princeznej z Maradovy.

Leviatani Percivalovi Butterovi vymyli mozog, preto si vôbec nič nepamätal. Jeho otec o únose vedel a sám dovolil, aby k nemu došlo. To bol fakt.

Pred rokom Leviatani uniesli spolu s Percym aj ju. To bol ďalší fakt.

A jej otec bol z neznámych dôvodov – lebo dosiaľ tomu nerozumela – veľmi sklamaný, že sa im nepodarilo vymyť mozog aj Emelii, takže sa nedala použiť na to, čo mali v pláne. To však bola len špekulácia. Dvoma vecami si však bola absolútne istá.

Po prvé: Leviatani jej zničili život.

Po druhé: bola rozhodnutá postarať sa, aby za to zaplatili.

Na dne škatule našla vec, ktorú hľadala a ktorá jej pomôže, aby sa opäť cítila sama sebou. Slobodným človekom z mäsa a kostí.

Emelia sa celý život snažila byť dokonalá dcéra a dokonalá mladá žena, vždy robila všetko, čo sa od nej očakávalo. Nikdy to však nestačilo.

Podišla k honosnému nočnému stolíku, sadla si a vzala do ruky prameň svojich hustých zvlnených vlasov, čiernych ako eben. Hodvábne kučery jej pretekali pomedzi prsty ako vodopád. Nato bez váhania zapla holiaci strojček, ktorý vytiahla zo škatule. V končekoch prstov zacítila vibrácie a v ušiach jej zaznelo tiché vrčanie. Pomaly zdvihla krútiace sa hlavice k čelu. Ohla ruku so strojčekom a priložila ju bližšie... a ešte bližšie... a s očami upretými na svoj odraz v zrkadle cítila, ako jej kučeravé lokne pomaly klesajú k nohám. Keď sa konečne odvážila sklopiť zrak, na mramorovej dlážke uvidela lesklé čierne pramene pripomínajúce zvíjajúce sa hady.

Hotovo. Bolo po všetkom.

Prešla si rukou po lysej lebke. Kožu jej pokrývalo pichľavé strnisko čerstvo oholených vlasov, akoby mala na hlave helmu. Jej oči odrazu vyzerali väčšie, oduševnenejšie – hľadeli na ňu z neznámej tváre ako veľké tmavé kruhy. Venovala svojej novej kamarátke úprimný úsmev, vítajúc ním povedomú cudzinku, ktorá sa na ňu pozerala zo zrkadla.

Náhle jej pozornosť upútalo bzučanie telefónu, ozývajúce sa z postele. Identita volajúceho sa skrývala pod číslicou 4 a Emelia okamžite vedela, kto to je.

„Ahoj, Riri,“ zazubila sa do prístroja, pretože ešte vždy obdivovala svoj odraz v zrkadle. „Ako pokračuje tvoj malý projekt?“

Dievčina na druhej strane linky chvíľu uvažovala, pomedzi hluk pradúceho motora bolo počuť jemnú melódiu.

„Stále sa snažíme rozlúštiť tú hádanku.“ Hovorila zamyslene, roztržito a Emelia si presne vedela predstaviť, ako sa pritom tvári. „Ako sa držíš?“

„Celkom dobre.“ Emelia si sadla na posteľ, podvedome siahla po prameni svojich vlasov a chcela si ho omotať okolo prsta. Žiadny tam však nebol. Opäť sa zahľadela na svoju novú vizáž. Cítila sa oveľa uvoľnenejšia a slobodnejšia. Usmiala sa. „Neuveríš, čo som práve urobila.“

PRVÁ ČASŤ

お邪魔します

Odžama-šimasu

Japonská fráza:

Prepácte, že (vás) vyrušujem.

1

Najdôležitejšie bolo, aby sa jej podarilo dostať cez bránu.

„Už je tu!“ ozval sa hlas z davu, ktorý sa vzápätí vrhol k autu.

Za pozlátanou bránou bolo vidieť budovu Rosewood Hall. Okná školy sa blýskali v slnečnom svetle, na kamenných stĺpoch sa vlnili vyrezávané ruže. Tam mala svoje bezpečné útočisko. Lenže tu, mimo areálu školy, sa okolo nej ako obludná škvrna rozpíjalo more cudzincov.

Novinári.

Brána zvyčajne spoľahlivo plnila svoj účel a držala ich v primeranej vzdialenosti, ale chodník pred ňou bol v tomto boji o súkromie územím nikoho. Nech sa dialo čokoľvek, Lottie bola pre novinárov tým najlepším úlovkom, aký sa im mohol podariť. Kým neprešla bránou, bola v poľovnom revíre.

V prvom rade musela dostať Ellie z dosahu týchto predátorov.

„Nikolaj,“ zašepkala, „prosím, prekľznite s Ellie do školy. Ja zatiaľ skúsím odpútať ich pozornosť.“

„Ale, Lottie...“ Jej princezná sa pokúsila protestovať a nahlas potiahla nosom.

„To je v poriadku, Ellie. Nemaj obavy.“ Venovala jej povzbudzujúci úsmev. „Presne na to som predsa vycvičená, nie?“

S novinármi si museli poradiť hneď po incidente na panstve Tompkinsovcov. Lottie bravúrne odpovedala na všetky otázky, ale potom ju ešte vyškolil kráľov poradca Simien Smirnov. Upozornil

ju, že jedného dňa sa hrádza pretrhne a oni budú bažiť po tom, aby sa dozvedeli viac. Pri pohľade na nich jej napadlo, či práve toto nie je tá chvíľa.

„Stretneme sa v škole,“ uistila Lottie svoju princeznú a čo najmilšie sa na ňu usmiala, sledujúc, ako mizne a utiera si pritom nos.

Za tie dva roky, čo sa poznali, Ellie ani raz nemala nádchu. Bolo zvláštne vidieť jej bledú olivovú pleť rozpálenú horúčkou, tmavé kruhy pod očami a suché, popraskané pery. To všetko bolo pre dievča, zvyčajne plné života, veľmi náročné.

Pohľad na chorú priateľku naplnil Lottie zúrivým odhodlaním. Bola jej portmankou, človekom, ktorého úlohou bolo niesť na svojich pleciach bremeno postavenia princeznej, aby Ellie mohla žiť ako normálne dievča. Chorí bývajú len vystresovaní ľudia s problémami. Nie princezná.

Starosti si mala robiť Lottie.

Keď vystúpila z auta, bolo pod mrakom, ale teplo, čo bolo pre britské leto typické. Vo vzduchu bolo cítiť blížiacu sa búrku.

Tak dobre, poďme na to. Nech to vypukne.

Lottie sebavedome vstúpila do jamy levovej.

„Existujú nejaké nové informácie o Leviatanoch?“

„Prečo ste sa od toho incidentu neukázali na verejnosti? Bojíte sa?“

„Môžeme vidieť úsmev?“

Láskavá, statočná, nezastaviteľná! Láskavá, statočná, nezastaviteľná! Lottie si dookola opakovala svoju mantru, potom sa dotkla prívěsku s vlkom, ktorý jej visel na hrudi, a upravila si korunku vo vlasoch.

Keď smelo zdvihla bradu, od opálu v tvare polmesiaca, ktorý zdobil korunku, sa odrazili slnečné lúče. Sila tohto nádherného strieborného šperku jej prešla celým telom a pripomenula jej, že nikdy nie je sama, že má pri sebe časť svojej rodiny.

Pokojne vykročila k zástupu novinárov a tvárila sa podľa

možností čo najvyrovnannejšie. Po jej boku, tam kde by mal stáť princeznin protektor, prešľapoval najatý osobný strážca. Samuel bol milý mladý muž, ale Lottie si musela ustavične pripomínať, že na Jamieho neprítomnosti nenesie vinu. Jamie dal totiž veľmi jasne najavo, že nemá záujem ísť s nimi po výsledky skúšok.

Lottie inštinktívne siahla po príviesku s vlkom. Rovnaký nosila aj jej princezná a Jamie. Bol to darček, ktorý dostala krátko po príchode do kráľovskej rodiny, a jeho váha jej pripomínala puto, ktorým boli všetci spojení. Lenže teraz, keď ho Jamie pretrhol, cítila v hrudi bolesť.

Odrazu sa jej pred tvárou objavil mikrofón, ktorý držala ruka páchnuca po cigaretách.

Lottie sa pozrela na reportéra, ktorý agresívne opakoval svoju otázku: „Nastal nejaký pokrok v pátraní po dôvodoch, prečo po vás idú Leviatani, princezná?“

Lottie sa zhlboka nadýchla, aby sa jej netriasol hlas. „Informácie sú rovnaké. Pokiaľ vieme, Leviatani...“ Len čo vyslovila to meno, vyschlo jej v krku a spomenula si na Ingrid a Juliusa, vražedný tandem, ktorý ju skoro uniesol. „Zatiaľ vieme, že sa zameriavajú na deti z významných a vplyvných rodín. Ich ciele sú však stále neznáme.“

Samuel jej položil ruku okolo pliec a jemne ju odviedol od novinárov. Lottie sa pri vlastnej odpovedi zachvela.

Jej slová boli pravdivé. Skoro.

Celá pravda nebola taká jednoduchá – v skutočnosti totiž nemali potuchy, čo Leviatani plánujú. Všetko, čo mali k dispozícii, boli len hrozivé dohady, že chcú tie deti ovládať a že Lottie a jej priatelia im poskytnú vynikajúci nástroj, keď našli Hamelnskú formulu, nebezpečnú zmes chemikálií, ktorá dokáže ľuďom vymyť mozog.

„Musí to byť pre vás nesmierne ťažké,“ zavolať na ňu nejaký mužský hlas, z ktorého bolo zreteľne cítiť falošný súcit.

Nutkanie prevrátiť oči bolo takmer neznesiteľné.

„Ako sa vám podarilo vrátiť naspäť k normálnemu životu?“

Veľmi ťažko.

Lottie musela umlčať hlas vo svojej hlave a milo sa na novinárov usmiala.

Takéto otázky jej dávali najčastejšie. Osobné otázky. Mali im pomôcť spoznať tajomnú maradovskú princeznú, ktorá sa zhodou čudесných okolností ocitla v centre diabolského sprisahania.

Lottie si v duchu predstavila, ako by sa asi novinári tvárili, keby zistili, že vôbec nie je princezná. Že je iba profesionálna náhradníčka, že len zaskakuje za Ellie, ktorá sa medzitým, vďaka bohu, bezpečne dostala do školy.

„Chcú počuť nejaký zaujímavý príbeh,“ upozornil ju Simien. „A vidieť milú princeznú.“

So zreteľom na jeho slová si z tváre odhrnula uvoľnený prameň vlasov. Simien vyhlásil, že na verejné vystúpenia má pridlhé a nepoddajné vlasy. Lottie sa však odmietla dať ostrihať, a tak si ich vyčesávala do starostlivo upraveného drdola.

„Mám okolo seba skvelých ľudí, ktorí ma podporujú,“ odvetila. „A vďaka ich láskavosti a trpezlivosti je štúdium pre mňa vítaným a upokojujúcim rozptýlením.“ Lottie vyčarila svoj najžiarivejší úsmev, aby všetci videli, ako veľmi svoje štúdium miluje.

Pozrite sa na mňa, pozrite sa, akou skvelou študentkou je maradovská princezná!

Oslnil ju blesk fotoaparátu a pred očami sa jej zjavili tancujúce hviezdičky, až sa z toho zatačkala. Prešla si rukou po tvári.

„Nijaké fotografie ani videá!“ okríkol Samuel reportérov a postavil sa pred Lottie.

Ďalšia otázka ju trochu zaboľela, ale dostávala ju zakaždým, preto si už na ňu mohla zvyknúť.

„Páčia sa nám vaše šaty, princezná. Od koho sú?“

Lottie si skúsila predstaviť, ako by na túto smiešnu otázku odpovedala Ellie. *Nosím kožu princeznej, známej ako jej kráľovská výsosť Eleanor Wolfsonová!*

Potlačila smiech, ktorý jej už kľokotal v hrdle, a prehltna ho.

Usmiala sa a zružovela. Dúfala, že to budú považovať za skromnosť, nie za podráždenosť. „Momentálne mám na sebe modernú verziu tradičného maradovského sarafánu. Podľa áčkového strihu, výšiviek motívov slnka a špecifického rukopisu iste spoznávate tvorbu Léona Marieho.“

Akoby kdesi v diaľke počula Ellin chichot. Nemohla by jej to zazlievať. Boli uprostred obrovského sprisahania a týchto hlupákov zaujímalo, aké nosí šaty. Túžila, aby to brali trochu vážnejšie.

Vzápätí svoje želanie oľutovala.

Samuel ju viedol ďalej. Kývol jej, aby vedela, že odvádza skvelú prácu. Brána bola už len kúsok pred ňou, záhradu plnú ruží mala na dohľad. Ešte pár krokov a bude voľná.

„Dostali sme informáciu, že princezná sa pôjde pozrieť na šermiarsky turnaj,“ zaznel medzi ostatnými pýtajúcimi sa pokojný a rozvážny hlas so severozápadným americkým prízvukom, z ktorého sršala sebaistota obyvateľa veľkého mesta. „Prečo ste teda nesledovali jednotlivé súboje, keď ste boli priamo v sídle?“

V Lottie by sa krvi nedorezal. Toto bola prvá podozrievavá otázka, ktorú jej položili. Očami strelila po tajomnej pýtajúcej sa. Dívala sa na ňu elegantne oblečená mladá žena v okuliároch s obdĺžnikovým rámom a s čiernym mikádom. Zdalo sa, akoby si v zástupe novinárov vydobyla vlastné miesto, odkiaľ vyčnievala ako maják. Na modrej blúzke mala menovku: AIMÉE WUOVÁ, CLEAR LINE MEDIA.

Lottie si uvedomovala, že musí pokračovať v chôdzi, ale výraz na novinárkinej tvári ju prikoval na miesto.

„Hľadali sme Hamelnskú formulu,“ potichu odvetila a snažila

sa pozbierať. Už sa takmer dotýkala pozlátenej brány. Zacítila známú sladkú vôňu ruží a levandule a zatúžila vstúpiť dnu a konečne byť v bezpečí.

„To je tá nebezpečná formula, ktorú sa snažia nanovo objaviť Leviatani?“

„Áno.“

„Prečo ste o nej neinformovali učiteľov? A čo presne sa s tou Hamelnskou formulou stalo?“

Lottie pocítila pálenie v hrudi. Nevedela, na ktorú otázku má odpovedať skôr.

Ostatní novinári stíchli a všetku pozornosť upriamili na Aimée a Lottie.

„Bohužiaľ, formuly sa zmocnili Leviatani a nie je jasné, čo s ňou zamýšľajú a či vôbec funguje. Čo sa týka vašej ďalšej otázky, mylné sme verili, že...“ Pri pomyslení na to, akú chybu urobili a aké strašné následky to môže mať, Lottie stiahlo hrdlo. Celé to bola pasca. Priviedli Leviatanov k formule ako poslušní psi.

Aimée okamžite využila príležitosť na ďalšiu otázku. Akoby hádzala ručný granát. „Koho máte na mysli pod tým *my*?“

Skôr než Lottie stihla odpovedať, priletela ďalšia otázka. „Aj ja sa chcem na niečo opýtať. Na tlačovke počas večere na panstve Tompkinsovcov sme dostali informáciu, že Hamelnská formula bola ukrytá tak, aby ju nikto nenašiel. Ako sa teda mohlo stať, že sa jej zmocnili Leviatani?“

„To *my* sú moji priatelia...“ Samuel stál vedľa nej a pobádal ju, aby prešla bránou, ale keď sa snažila odpovedať, zdalo sa jej, že opäť cíti vôňu práškového cukru z továrne, a skoro sa zadusila.

Spomienka na Leviatanov nebola to jediné, čo Lottie mučilo. Pamätala si aj bozk, osladený cukrom z továrne. Bol to radostný moment, ktorý sa jej naskytol len chvíľu pred tým, než sa všetko pokazilo. Bola si istá, že ten bozk mal nejaký význam, akoby ju

k Ellie pýtalo niečo zvláštne, aj keď jej princezná potom tvrdila, že o nič nešlo.

Tak prečo, čudovala sa Lottie, o tom Ellie odmietala hovoriť, keď o nič nešlo?

„Princezná?“ pripomenula sa Aimée a vytrhla ju z myšlienok.

„Moji priatelia z Rosewoodu a ja...“ vyhrkla prirýchlo. „A Leviatani sa k tej formule dostali, pretože sme objavili kľúč k miestu, kde bola ukrytá.“

Ako sa ukázalo, kľúčom bola hudobná melódia. Keď ju niekto zahral na klavírnom krídle, ktoré patrilo dedkovi dvojčiat Tompkinsovcov, otvorila sa tajná schránka na boku krídla, v ktorej bola uložená formula. Vtedy sa jej to zdalo čarovné. V skutočnosti to však bolo diabolské.

Lottie si uvedomila, že jej pokoj sa vytratil. Brbala ako malé decko.

Rýchlosť, s akou ju Aimée neúnavne bombardovala svojimi otázkami, jej znemožňovala aspoň trochu si odpovede premyslieť.

Prečo sa nikto iný na nič nepýta?

„Ako Leviatani našli ten kľúč?“

„Ukradli nám ho.“

„Takže to vy ste ho našli?“

Lottie búšilo srdce ako splašené. Ani na jednu otázku neodpovedala správne a veľmi dobre to vedela. Novinári nič z toho nepotrebovali vedieť – nemali to vedieť. Prezradila priveľa.

„Obávam sa, že už musím ísť. Potrebujem si vyzdvihnúť výsledky svojich skúšok.“ Odrazu zafúkal vetrík, a keď sa Lottie otočila, uvidela vo vzduchu poletovať ružové okvetné lístky. Znášali sa jej k nohám, akoby ju vítali. Ešte naposledy sa obzrela cez plece a dodala: „Očakávam vynikajúce známky.“

Lottin pohľad sa sústredil na jedinú osobu. Na Aimée Wuovú. Zapisovala si poznámky do svojho notesa a od okuliarov sa jej

odrážalo svetlo. Hrôza, ktorá drvila Lottino vnútro, sa s každým pohybom pera prehlbovala.

Samuel jej ochraňujúco položil ruku okolo pliec a svojím veľkým telom ju chránil pred ďalšími otázkami. Druhou rukou otvoril bránu. „Podťe,“ vyzval ju potichu.

Pomaly sa vydala za ním, ale nedokázala odtrhnúť zrak od Aimée, ktorá na ňu hypnoticky hľadela. A presne vo chvíli, keď prechádzala cez bránu, sa to stalo. Spadla.

Zem sa zdvihla oproti nej a Lottie natiahla ruky, aby zbrzdila pád. Fotoaparáty cvakali a Samuel sa rozkričal.

Silné paže ju bez námahy zdvihli na nohy. Pálenie na kolenách jej prezradilo, že si ich odrela, ruka, na ktorej pristála, ju bolela. Čoskoro bude samá modrina, ale to bol ten najmenší problém.

Zatiaľ čo sa novinári chichúňali a zrejme si porovnávali snímky nemotornej princeznej, zmätená a červená od hanby krivkala po cestičke a celý čas cítila na chrbte spaľujúci pohľad Aimée Wuovej.

Toto mi teda fakt nevyšlo.

2

„Nemali sme sem chodiť, *ha-ha-hap...*“

„Tu máš!“ Lottie podala Ellie vreckovku a tá vzápätí hlasito kýchla.

„*Hapčí!*“ Schovala si tvár do vreckovky a hlučne sa do nej vysmrkala. Potom zdvihla hlavu a zaslzenými očami sa rozhliadla po Rosewoode.

Na konci ružami lemovanej cestičky stál domov pre čestných, odhodlaných a dôvtipných. Týčil sa nad nimi a okolo jeho múrov žiarilo slnečné svetlo ako lúče na tvári antického boha. Rovnako ako boh, aj on vyžadoval úctu. Každý krok po chodníku znamenal byť o čosi bližšie k bezpečiu.

Lenže niečo nebolo v poriadku. Nebol to len jej pád a lačné pohľady, ktoré ju sledovali, ale najmä skutočnosť, že vôňa, vďaka ktorej sa tu zvyčajne cítila ako doma, na sekundu skysla. Bola rada, že Ellie vôbec nič necíti.

Keď jej podávala ďalšiu vreckovku, všimla si priateľkine oči. Boli tmavšie a hlbšie a pripomínali polnočný oceán, ktorý by ju mohol strhnúť až na svoje dno.

Obe boli takmer rovnako vysoké, pretože Lottie dosť vyrástla. Teraz mohla Ellie pozerieť rovno do očí. Kedykoľvek sa ich pohľady stretli, mala dojem, že do nich padá ako do čiernych studní.

„Ďakujem,“ zahuhňala Ellie a opäť sa vysmrkala, takže ten zvláštny moment bol zaraz preč. „Mali sme požiadať, aby nám

výsledky skúšok poslali poštou do paláca. Tam by sme boli v bezpečí.“ Princezná sa odmlčala, len aby si to Lottie všimla, a potom dodala: „V bezpečí pred novinármi. Pozri, čo ti vyvedli.“ Tvár sa jej zachmúrila. „Mala by som im dať príručku slušného správania.“

Vo veľkej čiernej mikine s obrázkom hudobnej skupiny a v roztrhaných sieťovaných pančuchách nebola Ellie vhodne oblečená ani do teplého britského leta, ani do zimy. Ak mala dojem, že by v takomto stave mohla s niekým zápoliť, musela byť blázon. V jednom však mala pravdu. Príchod do Rosewoodu sa začínal javiť ako chybné rozhodnutie.

Ako Lottie nedávno zistila, Rosewood Hall bol v mnohých smeroch ich domovom. Odhalila tajomstvo, ktoré konkurovalo jej prísne tajnej portmanskej zmluve. Zhodou absolútne nepravdepodobných náhod sa ukázalo, že školu založila princezná Lillian Mayfuttová – utečenka, ktorá patrila k Lottiným predkom a ktorá svojim potomkom odkázala striebornú korunku. Bola to brilantná hádanka, ktorá čakala, až ju Lottie – a jedine ona – vylúšti.

Lottie celý svoj život túžila byť princeznou. Považovala to za detský sen obyčajného dievčaťa, ktoré je posadnuté rozprávkami. Keď sa jej naskytla príležitosť hrať úlohu princeznej profesionálne, aby ochránila Ellinu identitu a umožnila jej slobodne žiť – čo bolo väčšine ľudí s modrou krvou odopreté –, ani jednej z nich nenapadlo, že by samotná Lottie mohla pochádzať z kráľovského rodu. Mala to v krvi.

Prečo teda znervóznela práve vo chvíli, keď prešla bránou? Toto malo byť jej bezpečné útočisko, nie miesto, kde zažije poníženie.

„Som v absolútnom poriadku a pochybujem, že by si niekto niečo všimol,“ zaklamala. „Okrem toho je fajn trochu si oddýchnuť a stráviť pár dní s Binah.“

V skutočnosti bolo za týmto výletom viac než len záverečné známky. Keby to záviselo od Lottie, zostali by po skúškach v Rosewoode rovnako ako všetci ostatní študenti. Ellie sa potrebovala dostať z paláca. Bola z neho chorá, doslova.

Akoby princezná vedela, že Lottie myslí na ňu, prudko sa rozkašľala. Až po chvíli sa spamätala a slabo sa usmiala.

„Podme pohľadať ostatných. Čo najďalej od novinárov,“ navrhla Lottie.

„*Hapčí!*“

„Na zdravie, Ellie. Ahoj, Lottie.“

Obe dievčatá sa pozreli smerom k veľkému kamennému oblúku, ktorým sa vchádzalo na recepciu. Pod ním stálo dievča s tmavými kučeravými vlasmi a v žltom plášti. Na žiarivej tmavej pleti sa mu trblietal ružovkastý peľ prázdnin.

„Ellie, ty máš nádchu!“ Binah sa na slnku zaleskli okuliare. „Pôjdeme ku mne a pripravím ti povzbudzujúci nápoj z medu a zo zázvoru. Ten ťa zaručene zo všetkého vylieči.“

„Okej, môže byť. Je mi fajn, len...“ Ellie zachytila Lottin pohľad a okamžite pozrela inam. „Je mi fajn. Podme si po výsledky.“

Naznačili Nikolajovi Olavovi a Samuelovi, aby na ne počkali vonku, a Ellie vošla dnu. Snažila sa nepútať pozornosť, čo nebolo jednoduché, pretože bola oblečená ako rocková hviezda z osemdesiatych rokov, a Lottie, ktorá šla hneď za ňou, zase ako princezná na módnjej prehliadke.

Hala ich privítala vŕzgajúcimi parketami a zažirovým svetlom, ktoré sem prúdilo cez vitrážové okná a hádzalo na Ellie modré prasiatka.

V hale bolo horúco a vzduch bol ťažký z množstva dezodorantov a parfumov. Keď sa v trojici blížili k stolu, Lottie cítila, že ich ostatní študenti uprene sledujú. Existovalo miesto, kde by na ne všetci nezízali?

Znenazdajky sa pred nimi objavila červená hlava prefektky internátu Conch. Na menovke mala uvedené meno: JESS PARKE-ROVÁ-SCOTTOVÁ. Žiarivo sa na ne usmiala a svojimi dokonale vybielenými zubami Lottie takmer oslepila.

Ach nie. Už žiadne ďalšie otázky.

Toto však nebola otázka, ktorú čakala: „Neuvažovali ste o tom, že by ste sa zapojili do rosewoodskeho medzinárodného výmenného programu a zúčastnili sa na jednej z našich vyhlásených letných škôl?“ Žmurkla na ne. „Naučíte sa kopu nových vecí a dokonca môžete získať známky, ktoré vám zlepšia výsledky skúšok. A to všetko v pokojnom prostredí Japonska.“

Dievčina každej z nich vrazila do ruky lesklú brožúrku a jej dokonale karmínové nechty sa pritom zaleskli ako vtáacie pazúry. „Rosewoodski študenti si ešte môžu podať prihlášky, ale máte na to už len tri dni.“ Jej úsmev sa ešte rozšíril a zuby jej neprirodzene zasvietili.

„Ďakujem.“ Lottie sa snažila necúvnuť pred jej oslnivým úsmevom. Za dievčinou zbadala učiteľku, ktorá začala rozdávať obálky. Konečne sa dozvie výsledky skúšok, čo bol hlavný dôvod, prečo sem prišli. „S dovolením...“

Všetky tri dievčatá preklzli okolo prefektky, ktorá sa obrátila k ďalšej skupinke študentov. Lottie, Ellie a Binah pristúpili k stolu. Toto bola chvíľa, na ktorú čakali. Chvíľa, keď zistia, či sa im ich tvrdá práca vyplatila.

„Zachovajte pokoj,“ zašepkala Lottie. „Veľa šťastia!“

V Lilianinom tajnom ateliéri, kam si prišli otvoriť obálky s výsledkami, bolo v porovnaní so slnkom zohriatym vzduchom vonku dosť chladno. Namiesto rozkvitnutých kvetov tu boli teplé prikrývky a zaprášený nábytok. Ich skrýšu v útrobách školy osvetľovali zlatisté plamene fakiel a rozprávkové svetielka.

Binah okamžite poukladala sedacie vaky a vankúše do polkruhu a Ellie sa bez váhania na jeden z nich zvalila.

V ľavej časti ateliéru sa nachádzala vzácna starožitnosť – písací stôl. V jednej zásuvke objavili niekoľko storočí starý denník. Patril Liliane.

Lottie sa chystala, že si po skúškach vezme denník domov a zistí o svojej tajomnej predkyni všetko, čo sa dá.

„Á, Lottie,“ zasipela Ellie medzi dvoma kýchnutiami. „Naši ma požiadali, aby som ti odovzdala toto.“ Podala jej obálku s pečatou, na ktorej bol vlk v erbe maradovskej kráľovskej rodiny. Lottie ju otvorila a vnútri našla list. Bolo to len zopár riadkov, ale tie slová ju nevysvetliteľne znervóznil.

Gratulujeme k ďalšiemu úspešnému roku v úlohe princeznej.

Maradovská kráľovská rodina Vám ďakuje za Vašu sústavnú a neobmedzenú službu.

List podpísal sám kráľ Alexander a pripojil svoju osobnú pečat – karmínový trojuholník obklopený tromi kruhmi. Lottie ten symbol dosiaľ zahliadla len raz. Bol znamením, že kráľ podpísal list vlastnou rukou.

„Čo ti píš?“ spýtala sa Ellie a zvedavo sa jej naklonila cez plece.

„Je to len poďakovanie. Nič, kvôli čomu by sme si mali robiť starosti.“ Pokrkvala papier a zhúžvala ho do malej guľôčky.

Na schodisku sa ozvali hlasné kroky a Lottie rýchlo schovala pokrčený list do zásuvky starožitného stola.

„To je hlúposť. *C'est ridicule.*“ Anastaciin výrazný francúzsky prízvuk dorazil do miestnosti ešte skôr než ona. Rozpačito za ňou nasledovali Micky a Lola Tompkinsovcia s Raphaelom a celý sprievod ako zvyčajne uzatváral Percy. Všetci piati vstúpili do ateliéru.

„Ako sa opovažujú?!“ pokračovala Anastacia potichu. Lottie si

všimla, že má na očiach slnečné okuliare a gaštanové vlasy má stiahnuté do neupraveného drdola. V prípade dievčaťa, ktoré sa o svoje vlasy staralo ako o vzácnosť, to bolo zlé znamenie.

„Čo sa deje?“ zaujímalo Ellie, ale všetci ju ignorovali.

„Anastacia, to bude okej,“ zatrillkovala Lola, rýchlo sa však stiahla, keď po nej kamarátka šibla zlostným pohľadom.

„Nebude to *okej*, Lola! Horšiu správu som ani nemohla dostať.“

Percy povzbudivo položil Anastácii ruku na plece. Podľa toho, ako zlostne sa rozkričala na Lolú, musela sa dozvedieť niečo naozaj veľmi zlé.

Lottie ju sledovala z opačného konca miestnosti. Cítila, ako sa jej nanovo otvárajú emocionálne rany z panstva Tompkinsovcov. Na tom, že sa hádajú, nebolo nič prekvapujúce. Ešte si toho toľko nevydiskutovali...

„Ani,“ spustila Binah a urobila opatrný krok smerom k Anastácii. „Zhlboka sa nadýchni a povedz nám, čo sa stalo.“

Anastacia lapala vzduch ako uväznené zviera, ale pomaly sa začala uvoľňovať. Použila pohľad svojej kamarátky Binah ako kotvu a jej prerývaný dych sa postupne upokojoval.

„Ide o Saskiu.“ Anastacia sa zachvela, ešte vždy nahnevaná. „Rada protektorov sa zhodla na tom, že Leviatani jej vymyli mozog, ale rosewoodski kvestori vyhlásili, že jej zameškaný rok neuznajú. Súvisí to s ich prísnyimi zásadami týkajúcimi sa zhoršeného prospechu.“

Lottie vycítila, že ju Anastacia spoza slnečných okuliarov pozoruje, akoby azda Saskiino uväznenie v maradovskej väznici po nevydarenom pokuse o únos princeznej bolo nejakým spôsobom jej chyba.

„Nemôže si ten rok zopakovať?“ navrhla Ellie oveľa ustarostenejším hlasom, než by Lottie od nej čakala.

„Nejde len o to.“ Anastacia sa zvalila na pohovku, ktorá stála

v strede miestnosti a nad ktorou sa trblietali zlaté svetielka ako obloha plná hviezd. „Rada naznačila, že by mohla potiahnuť za nitky, ak poskytne isté informácie o Leviatanoch, ale...“

Atmosféra v ateliéri sa dostala na bod mrazu. Všetci tušili, kam to smeruje. Donútiť Saskiu hovoriť o tajomnom majstrovi Leviatanov bolo rovnako zbytočné a komplikované, ako pchať levovi žrádlo do krku. Bola ako urieknutá. Len čo ho niekto spomenul, zahľadela sa do diaľky. Bol to prázdny pohľad – vydesený. Nikolaj im zopakoval jej slová, keď ju prvý raz vypočúval:

Nechcem, aby sa vo mne sklamal.

Počas nekonečných výsluchov sa od Saskie dozvedel len jednu podstatnú skutočnosť: ktokoľvek je majstrom Leviatanov, svojich poskokov ovláda takou pevnou rukou, že si to nikto nedokáže ani predstaviť.

„To je v poriadku, Anastacia,“ prehodila Lottie. „Niečo vymyslíme. Ak to Saskiu stresuje, nemusí sa premáhať.“

Anastaciu zaliala vlna úľavy a uvoľnene zvesila plecيا.

„Nerád mením tému rozhovoru...“ skočil im do reči Raphael. Z celej skupiny vyzeral najmenej znepokojený, mal sviežu žiarivú pleť bez jediného náznaku únavy po prebdetej noci. „Príde aj Jamie?“

Úbohý Raphael! Tak sa snažil byť Jamiemu dobrým priateľom, pritom Lottie vedela, aké je to pri jeho uzavretej povahe ťažké. Sama dospela k záveru, že najlepšie bude nechať Jamieho, aby si svoje problémy vyriešil sám, ale v poslednom čase začala uvažovať, či to bol dobrý nápad.

„Nepríde!“ vyhrĺkla Ellie bez obalu a z jej hlasu bolo zjavné, že v diskusii na túto tému nemieni pokračovať.

Ellie s Jamiem spolu prehodili ledva pár slov. Od istého času sa jeden druhému vzdľaovali. Priviesť Jamieho naspäť alebo čakať, kedy si k nej sám nájde cestu, sa zdalo nesplniteľnou úlohou. A čím dlhšie to trvalo, tým sa priepať medzi nimi zdanlivo prehlbovala.

„To je škoda,“ vzdychol si Raphael. Sklamanie na jeho tvári ladilo s pochmúrnou náladou, ktorá panovala v celom ateliéri.

Lottie ohmatala obálku s výsledkami. Chcela sa vrátiť k niečomu normálnemu, k niečomu stabilnému a prínosnému.

Micky v kúte posunkoval Percymu, ostatní si vymenili zasvätené pohľady.

„Zdá sa to len mne?“ ozvala sa Lola a jej tenký hlások sa rozľahol po veľkom ateliéri. „Alebo je fakt všetko nanič?“

Všetci súhlasne prikývli. Áno, boli naspäť vo svojom milovanom Rosewoode, ale nič im tu nepripadalo rovnaké. Od incidentu na panstve Tompkinsovcov sa niečo zmenilo.

Dost! Lottie zabúrila nechťom pod cíp obálky, otvorila ju a vytiahla žltú kartičku s výsledkami.

„Ani čoby tu niečo chýbalo,“ poznamenal Micky a pokračoval Loliným vážnym tónom: „Mám pocit, akoby sme ešte neboli pripravení na návrat.“

Lottie zízala na čísla vo svojej dlani. Matné rozprávkové svetielka jej zastreli zrak.

Gratulujeme k ďalšiemu úspešnému roku...

List od kráľa jej odrazu pripadal ako výsmech. Stuhla a nedokázala odtrhnúť oči od prísernej reality, ktorá na ňu priam kričala.

To nebolo možné. Celý rok tvrdo drela. Bola dobrá študentka. Všetci to vedeli.

„Ľudia...“ ozvala sa nečakane pokojným hlasom. Ešte vždy tomu nemohla uveriť. Akoby sa od všetkého oddelila, akoby sa vznášala nad vlastnou hlavou. Nakoniec sa pozrela na priateľov a ukázala im svoje výsledky. „Prepadla som.“

Ak si bola Lottie niečím absolútne istá, tak svojimi známkami. Ani v najhorších snoch – že Leviatani ublížia Ellie, že Jamie navždy zmizne – nepočítala s tým, že jej zlyhanie spôsobí niečo také triviálne. Že prepadne.

Bolo to len niekoľko známok, ale aj tie mohli stačiť na vyhodenie z Rosewoodu. Keby sa to stalo, jej úloha portmanky by bola vážne ohrozená.

„To musí byť nejaký omyl.“ Ellie vytrhla Lottie kartičku z ruky a vyvalovala oči na jej výsledky. „To nemá logiku. Hodnotenie z angličtiny máš prehnane nízke. Čo ak Leviatani...“

„Prečo by to robili?“ Lottie sa snažila nájsť nejaké rozumné vysvetlenie. „A aj keby naozaj zmanipulovali výsledky, čo by sme si počali?“

„Ellie má pravdu,“ súhlasila Anastacia a vytrhla Ellie kartičku z ruky. „Tvrdo si pracovala a tieto známky tomu vôbec nenasvedčujú,“ dodala presvedčivo.

Lottie chcela uveriť, že niekto zasiahol do jej hodnotenia, pretože ona sama by nikdy nedopustila, aby to takto dopadlo. V hre bolo priveľa.

Alebo áno?

Nemala čas zaoberať sa svojimi pochybnosťami, lebo si všimla, že Percy a Binah spolu posunkujú. Aj oni boli presvedčení, že sa tu deje niečo nekalé, ako vyrozumela z toho mála, čo vedela o posunkovej reči.

Rozhliadla sa po skúpo osvetlenom ateliéri a na tvárach svojich priateľov videla neochvejnú podporu. Bol to veľmi zvláštny pocit. Nikto neprejavil ani náznak pochybnosti, že by mohla naozaj prepadnúť, všetci automaticky hľadali iné vysvetlenie.

„Došlo k vlámaniu,“ oznámila Binah, keď sa obrátila naspäť k ostatným a Percy jej miernym kývnutím naznačil, aby všetkých informovala, k čomu spoločne dospeli. „Do ústredia skúšobnej komisie... bez svedkov a bez podozrivých. Bola to len drobná krádež, zloději ukradli nejaké peniaze z tašiek ľudí, ale manipulovali so všetkými záznamami z bezpečnostných kamier. Percy je z vlastných skúseností presvedčený, že Leviatani bez problémov dokážu urobiť niečo také, ako je manipulácia so známkami. Či už nabúraním sa do systému, alebo vymytím mozgu niektorému členovi komisie.“

„V tom prípade je to jasné,“ zhrnul to Raphael. „Leviatani manipulovali s tvojimi výsledkami. Môžeš sa odvolať a všetko bude zase v poriadku.“

Z nejakého dôvodu sa Lottie necítila ani o trochu lepšie. Núka sa totiž oveľa zásadnejšia otázka, než *ako* to urobili.

Prečo zmanipulovali jej výsledky? *Čo chcú?*

„Vari to nevidíte? Ide im presne o to – aby som to nenechala len tak.“ Pokrútila hlavou a obrátila sa k Ellie, ktorá škripala zubami. „Nezáleží na tom, či v tom majú prsty Leviatani, nemôžeme nič dokázať. No ak vzbudíme pozornosť, ľudia si môžu myslieť, že som naozaj prepadla a teraz hľadám výhovorku.“

Všetci si uvedomili krutú pravdu a v ateliéri sa rozhostilo tiesnivé, skľučujúce ticho. A uprostred toho všetkého bola Ellie. Tváril sa, ani čoby prehltna jed, a nemalo to nič spoločné s jej nádchou.

V tom tichu Lottie začula svoj vnútorný hlások, ktorý si želala, aby odtiaľ odišla preč, aby vzala Ellie, dvojčatá a Anastáciu, ktorí toho minulý rok toľko zažili, a odviedla ich ďaleko od všetkých problémov.